

B 20081.

1908.a.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja J. Jaason.

Meie Mats.

Nr

Lugem

1. 5392 - 5396

31.

Fr. B. ...
Eesti ...
Ruhale ...

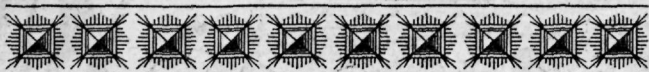
1908-1911

TRÜKIJA KESK
LUGEMIS

kaasas

Sellel numbril on seits

Teretuseks.

Juba jälle „Mats“ on väljas!
Tulgu nüüd, kes nalja näljas!
Siin ta särab, siin ta koidab,
Igat naljanäljast toidab,
Kes ei ole püsti karu,
See saab „Matsi“ naljast aru.

Kui ta wahel mõnda näsis,
Pika tee peal pisut wäsis,,
Pikutab siis woodis pisut
Kuni tõuswad reisiisud:
Nõutaks' rohkem nalja järgi,
Tuuaks' talle tänupärgi

Kui ta wiskab oma nalja,
Siis on rahwal küllalt „kalja“;
Tal on seppal tehtud sõnad,
Kellel kõwerikud ninad.
Sealt sa ikka leiad haaki,
Seljatäie naljasaaki.

„Meie Mats“ ja tema sugu, —
Neist ju peeti wanast lugu . . .
Oli rahwas pidustamas —
Tarwis oli naljahammas,
Kes seal ajas naljajuttu . . .
Aeg siis naerdes kadus ruttu.

Nõnda nüüdgi noorem sugu
Peab „Meie Matsist“ lugu,
Kui ta wõtab hammast ihwa,
Wiskab neile naljakihwa,
Siis saab naeru iga õhtu
Nii, et hoia kinni kõhtu.

Poisid hüüdwad: „Wast!
Päris Mats“ ta kõrwa
kene a'ab ka
on

Kunst.

„Mida teie arwate praeguse aja õhusõitmisest?“
„Mina arwan, et õhus lennata pole suurem kunst, aga
õhust elada — see oleks wafi tükk!“

Miks Tallinn ei tohi walmis saada.

Meieaegne muinõsjuht.

Uueaasta õõsel tuli wäite hall wanamees Ule-
miste järwest wälja ja sammus Lasna mäest alla
linna poole.

(Ennemuistse jutu järele läia hall wanamees igal
aastal sel õhtul linnawahimehe käest järel küsimas, kas
linn walmis on. Wahi peab linnawaltijuse käsu peale
igalord wastama, et mitte walmis ei ole. Ütleb aga
wahi, et linn walmis on, siis saabab hall wanamees
järwe alla linna peale ja uputab selle ära).

Linna jõudes küsis wanamees wahi käest, kas
linn walmis on.

„Jah, linn on walmis!“

Wäite wanamees lohtus hirmsasti. Niisugust
wastust ei olnud ta aastasadade jooksul weel kuulnud.

„Kudas? Linn on walmis! Ära waleta!“

„Ei, ma ei waleta! Seda wõiwad ka teised tun-
nistada. Need, kes töö puudusel lohtast lahti on las-
tud; need, kes töö puudusel laugemaie — riigi serwadesse
— on jaadetud; need, kes Issanda wiinamäele —“

„Küllalt, küllalt!“ hüüdis hall wanamees.

Pööras lanna pealt ümber ja hakkas, habemesie
pomisedes, tagasi minema.

„Saada meile järw laela!“ hüüab wahi talle
järele. „Satstel on suur wee puudus. Joowad kõik
restoranid kuuwaks.“

Hall wanamees oli juba laugel.

Wast ei kuulnud ta wahi wiimast hüüdu, sest weel
praegu seisab järw omal paigal.

Ilm aga läts sulale.

Meie Mihkel.

„Miks ei tohi Tallinn walmis saada?“

onad.

l kultur — sel lohus.

warna.

teda

Wanašõnade wastu.

(Majafõne.)

„Ega wanašõna ei waleta,“ öeldakse harilikult ja sellepärast tarwitatakse wanašõnu igasugustel juhtumistel kui ümberlükkamata tõemäära. Et aga praegusel ajal kord niisugune waim walitseb, mil kõitide wanade tõdede wastu uskmata öldakse, siis puges ka minu südamesse w a n a š õ n a d e tõe kohta kahtlusetont. Selle tagajärjel hakkasin wanašõnu lähemalt järel uurima ja nende tõsidust läbi katsuma. Selle juures leidsin mu kahtlus täieliselt põhjendust: tõesti on hull wanašõnu olemas, millede siju kas sugugi tõega kokku ei lähe ehk mitmet pidi täiendamist nõuab. Selleks olgu nüüd terve rida näitusid.

Näituseks ütleb tuttav wanašõna, et aega ei wõi raha eest osta. No kas wõib veel hullumat walet olla! Igaüks Tallinnas teab ometi, et 3 rubla eest terve aasta peale wõib „Aega“ osta, üsni-kuult ostes maksab „Aeg“ aga ainult 3 kop., wahest pakuvad poisid ka lahagagi. See pole sugugi kallis ja selle hinna eest on „Aeg“ ka kõige kehvematel kättesaadaw.

Uja kohta on üleüldse õige palju wanašõnu ja, peab tunnistama, et need kõik enam-wähem waletawad. Nõnda öeldakse, et aeg aitawat konna d mättale ja küpsetawat asju. Noh, need on juba niisugused jutud, millede edasikandmise eest „Uja“ toimetaja ja wäljaandja laimu pärast wõiwad profressi alata.

Üks wanašõna ütleb, et a e g a b i a n d w a t. Selle wanašõna tõsiduse juures ei tea just kahelda, aga arwata on, et Tallinna kerjajatekarjale see wanašõna senini on teadmataks jäänud. Tõesti, kui nad seda teaks, siis seisaks wist küll iga päew Wiru uulitsal „Uja“ ukse ees niisugune kerjajateparw, nii et teistel inimestel sealt wõimalik ei oleks läbi peaseda.

Halb kaup haigeb, ütleb üks wanašõna. Sugugi ei tahaks uskuda, et õrnemfugu nõnda asjatundmata on, et ta halba kaupa ostab. Ometi tarwitawad preilid ja prouad, neiu ja noorikud suure hulga mitmesuguseid lõhnaõliid ära, nagu eau de Cologne, odeur ja — Jumal teab mis nende nimed kõik on. Nende eest maksetakse kalli st hinda. Üks teine wanašõna ütleb, et mis kallist see kaunis, mis o d a w, see mäda. Lõhnaõliid maksawad kallist hinda aga — haigewad summitud! Wanašõna tuleks küll nõnda muuta, et kõige parem kaup haigeb.

Anna kuradile luba kirikusse minna, siis tema kipub ka kantslisse. See on nüüd kindel asi, et „wanapoijs“ millalgi kirikut ei puudu. Seda tuletawad ka kirikherrad sageasti

kantslist meelde. On ju wanahõelusel kirikus nõnda palju tegemist: ta peab nõnda rohkesti kui wähegi wõimalik kirikuliste mõtteid laiali ajama, et nad kirikherra sõnu tähele ei paneks: keda seal tarwis tukkuma panna, kelle mõtted ilusa neiu wõi nooremehel, wõi mõne muu ilmaliku asja peale juhtida jne., jne. Uja et ta, s. o. „wanapoijs“ nimelt, kord juba kirikus on, kes wastutab siis selle eest, et ta ka kantslisse ei roni? Keegi teda küll ei näe, aga — kahtlemiseks on igatahes palju põhjust. Wanašõna hoiatab, et kiradit kirikusse ei lastaks, aga nagu tegelik elu näitab, ei aita see hoiatus midagi, sest „wanapoijs“ on seal kui seal.

Anna naise jalga püksid ja käi ise püksata. Hm. ja... ehk see küll nõnda on, aga... noh, igal mehel on siiski ka weel püksid jalas. Seda wõib igaüks näha.

Enefekiitus on wanašõna järele keelatud. Ura kiida ise ennast, lase külla kiita, öeldakse seal. Heldekene, aga reklaam?! Mis peawad siis ärimehed, käsitöölised, jne. tegema? Ei, meie ajal peab igaüks ise ennast nõnda palju kiitma kui wähegi wõimalik.

Hea ilm ei riku kuube ega kasukat. Väiomas mõttes tähendab see ka, et hea ilm ühtegi riiet ei riku. Wõtame ühe suwise, jaanipäewaaegse ilma: päikene paistab selgesti, kuumalt, taewas on selge, tuuledõhtu pole kasagil. Ilm on ilus — selle wastu ei wõi keegi waielda. Uga higi, tolm ja päikene — kõik need, waenlased, ritwad hirmjasti riideid. Ja naisterahwad on summitud päewawarjusid appi wõtma, ehk muidu on heledawarwilised kleidid ja bluused, kübaralindid ning roosid üks, kaks, kolm ära pleekinud.

Hea sõna on parem kui sada rubla raha. Olinwad aga wanal ajal aatelised inimesed! Ei tundnud raha wäärtust. Mis aga nüüdse aja inimestesse puutub, siis ütleks wist igaüks, kui temale mõne hea sõna, nagu näit. „kutu pois“, ja wikerkaarilise wahel walida antaks: „Oh, olge head, lubage wikerkaariline mulle, „kutu pois“ wõiwad kerpised süüa!“

Üks wanašõna püüab tõendada, et ega mehe kübarat lükata, tüdrukku pärg lükata kaks maha. Noh, tüdrukku pärga müüd küll keegi ei puutu, aga kui mõni mees juhtub mütsiga kasagil „armulise herra,“ ees seisma, siis öeldakse ka temale ilma pikema jututa: „Wotab müts maha, lujus!“ Kuid mütsikandja käsi siis weelgi mütsi peast lahutada

ei taha, torkab „armuline“ oma austatud kepi otsaga selle müsti maha.

Kui kellegi sõpruse kestvuse kohta kahtlust tahetakse avaldada, siis öeldakse: eune kui kull muneh, on sõprus katti. Nagu teada, on kull sellest voorusest täiesti puhas, et ta munema hakkab. Ja nõnda võib sõprus, mille kohta kahtlust avaldada tahetakse, ometi õige kaua kesta.

Kel ep ole kaasaj, see mõtab kaasi. See wanašona on üsna õige, ainult nõnda palju tuleks teda täiendada: . . . mõtab kaasi wõi kutsu. Tegelikus elus on dieti mõlemat sorti loomad tarwitusel.

Kui raha loetakse, siis mine wälja, käsib üks wanašona. No oodake, et meieaja inimesed weel selle hea nõu järele käiwad. Nüüd, kui just wälja minnaks, öeldakse enne: „Käed üles“ ja — wõetakse wälja minnes raha kaasa. Küllap ekspropriatorid warsti seda wanašona oma maitse järele muudawad.

Walel on lühikesed jalad. Ei wõi just seda öelda. Juba paari aasta eest plewat ta Tartus ette kantud. Tartusse on ju siit hea tükk maad. Sinna ta jõudis. Ja sealt tuli „Wale“ jälle tagasi ning parfeeris kahel õhtul „Estonia“ näitewal.

Madalast aiaist kargab igaüks üle. Aga kui see okstraadist aed on? Ei saa üle! Wõib riided lõhki käristada, ihu weriseks kriimustada. Ja mis me nüüd weel ülehüppamisest räägime — ei tohi hullule mitte ligigi minna.

Tuulest ei saa keegi elada. No aga ometi elawad tuulewesi mõldrid ja orelitallajad tuulest.

Küll keel toidab, öeldakse. Ja, mõnede kohta on see küll õige, nagu: kirikherrad, kõstrib, kufed ja koerad. Teised surelikud peawad aga muud ihulitmed ametisse panema, kui omale peatoibust tahawad saada.

Oli aeg, mil wanašonal „õige hõlma ei hakka keegi“ wäga suur populäriteet oli. Nüüd teab juba iga inimene, et see enam sugugi nõnda pole, nagu wanašona seletab.

Rudatöö, nii palk. See wanašona peaks nõnda olema: mida wähem tööd, seda rohkem palka.

Roduslaps kuulsam, ahju peal ausam. Selle wanašona wastu peab tõsiselt protesteerima. Laske noor neiu kodus ahju taga istuda! No kes teda kuuleb? Kes teda näeb? Ja kuda ta siis mehele saab? Igauks saab aru, et see lausa tormus oleks, nõnda wiisi teha.

Kui inimesel üheksa ametit, siis kümnes nälg. Tähendab, et iga inimene peab ainult ühte ametit ostama. Aga sedawiisi on praegusel ajal koguni wilets läbi saada. Seda tuleb sage-dasti ette, et üks wõid teine inimene kusagile laugele, kas põhjapiirile tundrassa wõi Siberi taigasse on sunnitud wälja rändama. Aga kas on iga lord selle ametiga, mis inimene siin peab, seal midagi peale hakata? Ütleme, näituseks, et keegi siin suletagaajaja

on. Aga ütelge, olge head, kellele skuradile hakkab ta tundras wõi taigas kirjutama? Seal peab juba niiisugust ametit ostama, millega seal kohas midagi teha on. Näituseks peab inimene kantihaikas koertenüümist ostama, Arhangelskis põhjapõtrade rau-tamist jne. — wabandage, ma ei tea ju, aga wõib olla, et niisugused elututjed seal olemas on! Sellepärast: ühe ametiga wõib nalga jääda, aga kui neid rohkem on, on ifka parem.

Rudamees mõtleb, nõndamees räägib. Katsugu õige mõni mees seda wälja rääkida, mis ta mõtleb! Küllap tal siis warsti seda kahetseda tuleb, et ta mitte põdrarautamist ja koertenüümist ei osta.

Padašõimab katelt, ühed mus-tad mõlema d. Aga kui katel wasest ja puhtaks küüritud on? Ta on ilus ja kollakas-punane, pada aga on pajarauast ja ifka ühesugune must. Nad ei ole siis alati ühesugused mustad. Ja sellel, kes haljam on, on muidugi šõimamiseks eesõigus.

Tütarlaps ilma töötä on kuitee-käija ilma wõtata. Praegusel ajal teekäijad enam paljut wõõd ei tarwita. Järjekult, ta tütar-lapsed wõiwad ilma töötä läbi saada. Üks teine wanašona ütleb küll, et töötä keegi süüa ei saa, aga kui isa-ema süüa annawad ja tööd ei tahagi? Saab läbi küll!

Aga mis ütleb õrnemfugu selle kohta? Üleüldine arwamine on walitemas, et musu magusam kui mesi on. Oh kui palju pole luuletajad ja romanti-kirjanikud musu ülendamiseks sõnu ja tunti ära raista-nud, mis ei annaks küll noormees, et oma kallima roosihuultelt wõits saada:

Üht aimust musukest,

Üht aimust musukest,

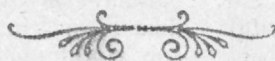
Üht musukest,

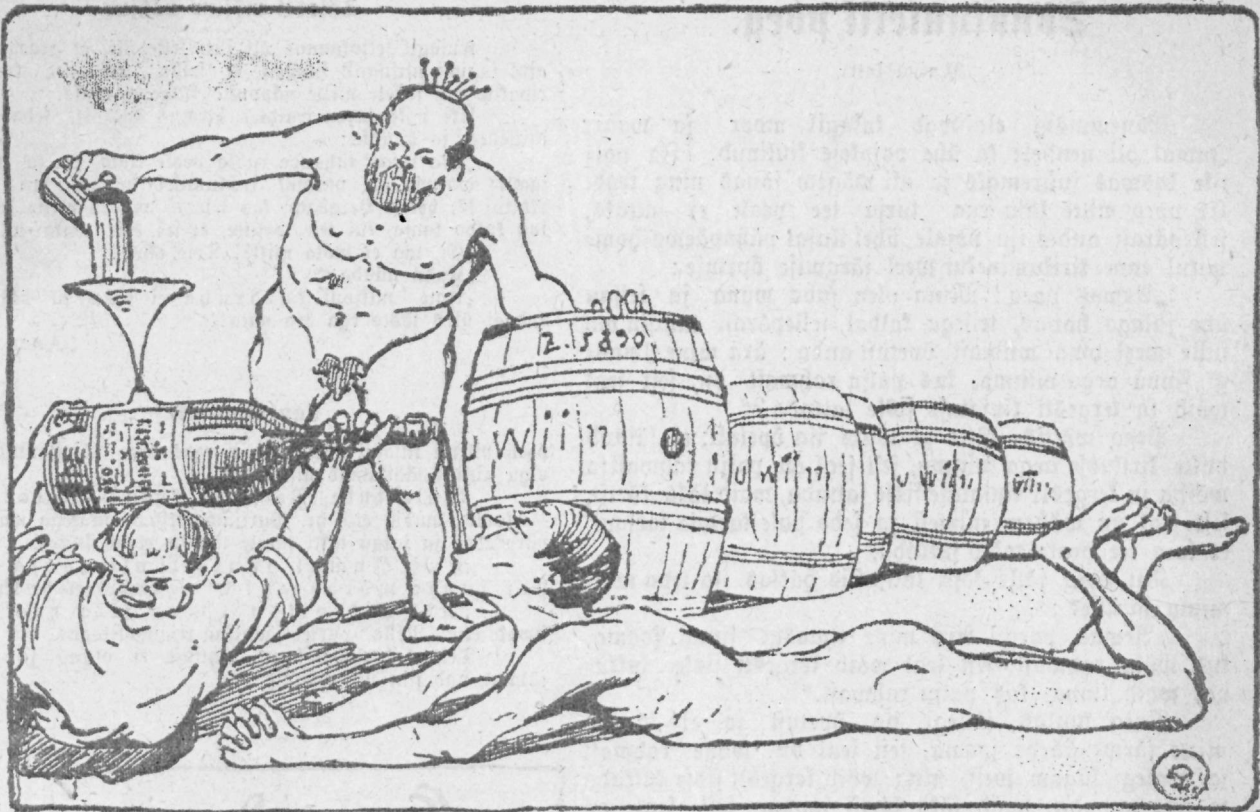
Üht musukest!!

Aga mis ütleb wanašona selle, nõnda kallihinnalise ja kõrgekskiidetud tauba kohta? . . . Musu lullamagu. Ptüü! Need wanaaja inimesed oma profaliku olekuga! Nõnda palju oli nendel asjatund-mist! Tõepoolest, see wanašona ütfinda juba mõjub küllalt selleks, et kõikide wanašonade wastu usaldust kaotada.

Lugejad arwawad muidugi, et ma neile nüüd palju olen „hammasse puhunud.“ Ma julgen aga tõendada, et see kõik siin kirjas seisab ja üks wanašona ütleb ometi, et ega kirieiwaleta. Sellepärast olen muidugi aina õigust seletanud. Muidugi piuitakse weel selle, rahwa seas laialt walitemas olewa armamisega wastu astuda, et õigust ilmas ei olemat, sest et wanašonagi seda ütleb, et õigusest pole keegi elanud. Selle wanašona tõsibuse wõib silmapilk ümber liikata, sest „Õigusest“ elab Tallinnas praegu, kui trükitadujad kaasa arwame, ligi paar tosinat inimest.

Erilane.

Bachus Wenemaale alkoholi jagab,
Surma, hukatust siin rohkest' külwab ta,

Rahwa wiimsed kopikad ta wälja kurnab,
Paneb inimesi hädas hoigama!

Saiml Jaak.

Sõbralituid nõuanded armsale lugejale.

Kui sinul siin wiletsas hädaorust õigus puudub, siis mine Olaki juurde.

Kui sa tahad meie ja nende waateid tundma õppida, siis mine Mesikäpa juurde.

Kui sul aega wähe on, siis wõid seda Berbi käest kahe kopika eest osta.

Kui ilmalaste elu sinule enam ei meelbi, siis mine Brantsu - Hansu juurde ristirahwa sõnumesõbraks.

Kui õõ on läte jõudnud, siis wõib kergesti päewa muretseda — ainult lõmbi isand Berbi jutule.

Kui sinul muud eluaseta enam ilmas ei ole, siis saad Grosschmitti käest Tartust isamaad wõi Wiljandist kodumaad.

Ja et meie elu tõesti wilets on, siis wõid sa Karwast meie elule veel kaja juurde muretseda. See awab sinule kõik meie elu saladused.

Meil on siin ilmas wilets elu — täis nuttu ja hoigamist ning orjade pisaraid. Sellepärast mine Tartu Laasi jutule ja too sealt enesele wabadust.

Ja lõpuks, armas lugeja, kui elu sinule tõesti rõdemu teeb, ja surm sind korraga kutsuda tahab, siis mine veel Tartu ja too enesele kolme kopika eest elu, siis elad sa veel hull aega ja wõid ennast Meie Matšist rõdemustada.

V.

Purischkewitshi pulmalaul.

Hõissa pulmad!
Kõigi silmad
Rõemust säravad.
Purischkewitsh, „Nella“
Lask'wad tühaltelja
Mööda põrandat.

Käe alt kinni,
ember ringi,
Nemad tantsuwad.
Hõissa, pulmad, hõissa!
Palju pulmapoissa
Seda waatawad.

Olut tooge;
Terwist jooge!
Noorpaar elagu!
Tüitke ruttu kannud,
Ja, mis Jumal annud,
Kurku woolaku!

Rõemsad olge,
Jooma tulge,
Lauda istuge!
Laske kannud kõia,
Sõoge pulmasaia,
Wäga rõdemsaste!

Põhi püsti!
Iooge hästi,
Laske maitseda.
Meie sest ei kiisi,
Pole meie asi
Joomist kaitseda!

T. N. G.

Sõnakuulelik poeg.

(Muinasjutt).

Ennemuiste elasid kufagil moor ja waar. Sumal oli nendele ka ühe pojakese sündinud. Ta poisite kaswas suuremaks ja oli wägew sõnas ning teos. Et poeg mitte laia ega turja tee peale ei sattuks, sellepärast andis isa pojale ühel ilusal pähapäewa hommitul enne kirituminekut weel järgmise õpetuse:

„Armas poeg! Mina olen juba wana ja seisjan ühe jalaga hauas, teisega talbal, sellepärast tahaksin ma sulle weel oma wiimast õpetust anda: ära mine ilmaasgi sinna aega wiitma, kus palju rahwast on, sest seal wõid ja kergesti kiusatuse sisse sattuda?“

Poeg wõttis läte ja täitis isa õpetust: ei läinud mitte kirituse aega wiitma, sest seal on palju rahwast ja wõida ju kergesti kiusatuse sisse sattuda, waid läks kõrtsi, sest seal on wähem inimesi ja seda pole tarwis kartagi, et laia tee peale wõib sattuda.

Kui poeg jälle koju tuli, siis hakkas isa teda noomima ja ütles:

„Armas poeg! Ära mine ilmaasgi sinna jooma, kus wähke rahwast, sest seal wõib kergesti sisse lulluda, waid sinna, kus palju rahwast.“

Poeg kuulas jällegi isa õpetust ja ei läinud mitte järwe äärde jooma, sest seal on wähke rahwast ja pealegi sügaw wesi, ning wõib kergesti sisse lulluda ja ära uppuda, waid läks kõrtsi jooma, sest seal on rahwast rohlem ja juua tarwis ainult pubelift, sinna sisse lulluda on wõimata!

Tõesti sõnakuulelik poeg, kes isa õpetust karna pealt täitis.

Umbrohukülwaja.

Üks puhas.

Harjatas jäi peresse õõset ja hakkas seal noorema peretütreka plaani pidama.

„Mori, kule Mari!“

„Mis sa tahad?“

„Ничаво, — aga minu sinu wjaga armastab.“

„Mõh, mine itka!“

„Sumala eest . . . ah, kuida armastab, just kui pjaite sinu armastab . . .“

„Waletab?“

„Нъ . . . Mina ljahen isa jurde sinu kosima.“

„Sa ei luba!“

„Aga miks ei luba?“

„Ma ei tohi wanemale öde sjanahka selga wisata.“

„Siga nahka? Kas siin siga nahka selgast ära tiritama?“

„Ah, sa ei saa aru! Wanem öde peab enne mehele minema.“

„Hy?“

„Tõejutt!“

„Aga mis isa kasawara annab?“

„Üks puhas, kas mulle wõi temale: lehm, kaks lammas, hobune, tohwer ja wiiskümme rubla raha.“

„No kurat wotagu! Ma siis, juts „puha, ma wanema ödele ljahen kosja.“

-org.

Täiesti mõjuw põhjus.

Kufagil seltskonnas oli jutt selle üle, et praegusel kurjal ajal sugugi niifugust inimest ei leidu, kes seal, kus midagi ripatile on, sellele mitte näppusid külge ei ajaks.

Üks paks herra waidles hirmus ägedalt, seda arwamist kaitsedes, ja hüüdis:

„Ma wean tuhande rubla peale kihla, et ka meie seast igakõiks walmis on parajal juhtumisel midagi ära näppama. Näituj ts, herra Bergbach, kas teie ei wõtaks mitte kasfast miljon kulda kaasa, kui teie teaksite, et see kõik wata alla jääb?“

„Ei, ma ei wõta mitte! Teie eksite!“

„Kuida nõnda?“

„Läte miljoni kuldraha ei jõua ju üks inimene kudagi üles tõsta ega ära wiia!“

„Анекд.“

Laulukontsert

peeti hiljuti kufagil Wenemaa nurgas ära. Ettekantud lauludest olgu ainult tähtsamad nimetatud:

„Tule, tule „Nellake“, kuku minu kaenlasse“, — soolo, kandis ette hr. Burischewitsch, rufitega wastu lauda pörutades ja jalgu takti järele wastu maad lüües.

„Kui Sumal suure tuule tooks ja tuhhat juuti mõrda aaks“, — kandis ette hr. Kruschewan.

„Mis Pikkwits teeb, on itka hea“, — kandis ette „Nella“-partei saadikud riigimolikogus.

Teistel lauludel suurt tähtsust ei olnud ja sellepärast jätame nad siin nimetamata.

P. H. Г.

Räbala-Hansu uus amet peale „Sõnumetooja“ hingusele minemist.

Meesnädalad.

Lugu, mis ma siin alamal kirjutan, sündis alles mullu ja on sellepärast üsna värsk. Värskeid mune ja muud otstakse alati turul taga, ja Tallinna lestealised prouatesed panewad tihti koolipoiste värskaid, punaseid, paleid tähele; sellepärast loodan mina, et ka seda värsket jutuleft „Meie Maafi“ weergudelt tähele pannakse, liiategi weel, kui jututangelased tobulinnast — Tallinnast — pärit on.

Kuulsas Kadriorus, ehk ludas meie Kadaka- ja Iisad armastawad ütelda — Katarinenthalis, oma jõulute wanemate majas, elas ime ilus neiu, nimega Liili. Liili on ju iseenesest armuääriline nimi, ja palju noori mehi on juba ilusa nime tõttu neiusid kosinud, kihlanud, kui ka mitte naiselst wõtnud.

Ma ei tea, kas Tallinna kuulsa ja rikka kaupmehe poeg Johannes Liilit ilusa nime — wõi waranduse tõttu oli kosima hakkanud, wõi oli seal ka ajast ja arust maha jäänud armastus mõnda wiisi kaasa mõjunud, aga paari oli neid pastori poolt ometigi pandud, pulmad saiwad peetud ja nüüd oli tarwis suurte salaste kombel meesnädalaid pidama minna. Aga kuhu? Kas Saksamaale? Ei, seal sõwad juba sandid saia, ja suurte salaste ja santide wahel ei ole enam werstagi wahet! Kas Prantsufemaale? Ei, seal on salaste wastaseid demokraatidid ja sotsialistidid enam elamas, kui meie maal orawaid ja jäneseid. Kas Itaaliasse? Ei, seal wõiwad tulepurstawad mäed armastaja paarilise elusalt ära põletada. Noh, kuhu siis?

Wita arutuse järele wõeti nõuts koguni todomaa pinnale — Pühajärwele suwitama minna. Nimi on püha, nagu abielu püha peab olema ja Pühajärw on kuulus ja imelik ilus koht. Järw seisab oma lorkawate saarekestega alati wainne ja tasane, kõrged mäed ja metsad tõstawad oma toredaid päid walgete pilwede poole, ja nende tasane männametsa mühin tuletub neiu- ja peiu-põlwe igal ilusal hommikul ja õhtul armastajatele meelde — noh siis Pühajärwele!

Kui seal peeglitafasel järwepinnal lootikutega küllalt juba oli lusti sõidetud, mägelistes metsades „patsereitub“, kaelustatud, musutatud ja muud löbu tehtud, hakkas elu juba igawats minema. Armastajad käiswad üksi ehk sõbrade seltsis lõbustusi taga ajamas, mis wahel päewade ja ööde kaupa kestis. Oi, oi, kas siin ei olnud tarwis larta, et armastus ja htu ma hakkab nagu järwe pind jahedal õõsel, et ta auru ja uduna üles tõuseb ja mäna metsa peale laiali läheb, kus teda enam olemasgi ei ole?

Johannelele olid sõbrad salaja midagi sofistandanud ja temale kirjuba sõrwa pannud, mille järele tema tõsiselt ja tufaselt jäi. Kui nad õõsetel armsamaga elumajas kokku saiwad, tuli temale küll Liili endise lahuse ja armastusega wastu, istus tema põlwe peale ja laulis nagu Kadrioru õppil kunagi, mees ei pannud seda palju tähelegi. Kui ta Johannelele käed laela ümber pani, siis oliwad mehe meelest need käed nagu külmad, kui ta põse peale musu andis, siis

oleks mehe meelest nagu kalawenelane külma nahlindaga põse peale löönud. Kus mehi, kus need kullased magusad meesnädalad? Kelle, juuda, mustlase wõis nende wahel kütitanud olla?

Ühel õhtul lausub Johannes oma noorele prouale: „Homme hommiku pean Riiga sõitma, mul on seal rahalisi asju diendada“ — ja läheb waremalt woodisje puhutama. Iseeneses aga mõtleb mees: „Hea, et selle kawala kasfilise kaelustamistest peasefin. Aga noh — küll ma selle roheltse müstiga roti lõksu meelitan, küll ma neile mõlematele soolase supi teedan!“

Hommikul seatakse Riia reisi tarwis kohwer torba, peanikutus jumalaga jätmiselt — ja herra läheb ilma musuta minema.

Liili waatab temale järele ja mõtleb iseneses: „Miks ta minu wastu nii külmas ja kalgits on läinud, ega ta ometi — ega ta... aga noh... see on saladus ja peabgi saladuselt jääma! Mis meesnädalad nad ka muidu oleks!“

Õhtu jõuab kätte, imeilus mailuu õhtul soodus lehtab ja õitseb, Pühajärwe pind on wail ja waga. Aga kas ka inimeste südamed nii wagad ja puhwad on — kui Pühajärwe pind?

Liili istub oma armu eesega taas sohwa peal, küsi pigistab kätkest, filmad waatawad filmadesse, südamed tulsuwad südamele. — ... Aga mis see on? — Keegi koputab kowasti ulse pihta.

„Minu mees on koju tulnud,“ ahastab Liili. Kaewakene! — kuhu ma sind peita wõits!“ Armastajal ei tule sõnagi suust, tema kobab nõuta ümber. Liili wõtab rutuga suure klawerikasti kaane pealt ja surub wõdera armu ees sinna sisse. Kaas saab linnipandud, ruumi on seal küll, õhtu ka, aga küsi, kudas ja kunas sealt wälja peaseda? Noh, ehk läheb herra jalgutama wõi wälja meelt lahutama... Herra tuleb tupp, teretab, märkab asja-lugu kohe ja läheb omale theed tuua. Liili talitab libedasti, pärib Riia asju ja püüab oma inglwigadust kõige suuremal wiisil üles näidata, aga kõne on õige kohmetu, pilgud pöörwad tihti klawerikasti peale, kus waene siilikene peab wärisema, ja kes teab weel kui kaua!

Kuule Johannes, sina oled kaugel, Riias, käinud ja ühe ainsa päewaga, kuna ja kolm päewa arwasid ära kulawat. Waki nüüd — mis sa tahad reisi wäsimuse peale ette wõtta, kas lähme wälja „patseerima,“ wõi tahad kohe puhlama minna? Ma näen, sina oled nii roidunud!“

„Ei kumbagit“ — kostab mees, „mul on täna tarwis õõ läbi kirjutada, asjad nõuawad.“

„Õõ läbi, sa ritud oma terwise,“ ahastab Liili, küsa koku lüües — „seda ma sulle lubada ei wõi!“

Ilma lausumata wõtab Johannes kohwrist paki paberisi wälja, hakkab kirjutama, kirjutab luni hommikuni.

Proua pöörleb woodis ühelt küljelt teisele, nagu oleks temal miljonid luti laid ja weel enam kirjupid kallaal. Mis küllaline lastis teeb, seda

ei mõista teegi kujukada; see on aga selge, et ta liigutada ega hingata ei tohi, sest herra kirjutas lasti ligidal.

Hommiku käis herra õvvahti kolm töömeest siina kutsuda. Prouale sõnab tema lahtle nõoga: „Siitene, meile tulevad Riiaist täna õhtu vöerab, see klaveritasti on siin tolmunud ja must, selle lasen järve ääres puhtaks pesta.“ Proua läheb nõõsti lumivalgets, läeb langewad kõrwale, sõnata läheb ta uljest wälja ja ahastab: „Laewas tule appi, nüüd uputawad ta ära!“

Mehed tulewad, neid on — õvvahtiga kokku — neli. Kasti lannetatse järwe kaldale, kastetatse wette ja wöbetatse jälle wälja. Mis proua süba ülewalt maja palloni pealt waadates tundis, seda ei wödi „Meie Matsile“ mitte ütelda, tema lobiseb wälja ja siis on Tallinna „d a a m e d“ tulwihased.

Aga lugu ei lõpe weel sellega. . .

Wõija järwewaht Jaan näeb mitut meest luha ääres ukerdawat ja wee sees solistawat. „Jälle kalapüüdjad,“ kirub tema ja läheb järwe äärde meeste juurde. Juba eemalt hüüab waht:

„Mis teie, turatad, siin jälle tahate tegema hakata? Ah kala püüda, salaja noota tömmata — kus need teie kalad on?“

„Meie peseme kasti,“ wenitas Johannes. „Wõi kasti siin pesema? Sarnast suurt kasti, kuhu salwe täis wilja sisse mahub, seal on n o o t sees, näidale wälja!“

„Wõi on proua läes,“ wabandas herra. „Proua läes“ — turustas waht, „lähen kutsun urjädni!“ Tema sammus mäest ülesse ja tuli warsti urjädniuga tagasi. Selle wahe sees lasteti weel kasti mitu korda wette ja peeti seal pikemalt.

Urjädnil lastis kasti-kaane lahti langutada, kõil ehmataswad, mees puristas, largas kasti wälja ja pani ligunud riietega metsa poole punuma: wee juga järele jättes.

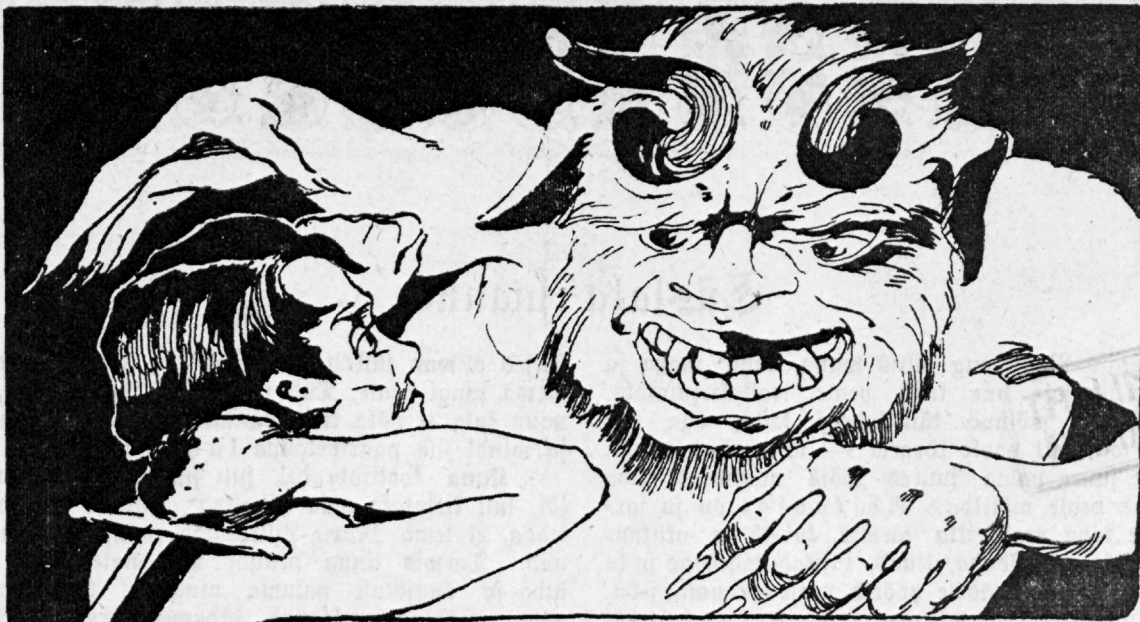
Oli ilus walgemurrubega noorewõitu mees. Keegi ei tunnub teda. Järwewaht oga seletas teda ühe pastori poja olewat.

A. Reinwald.

Basar Eesti teatrimaja ehitamise heaks

Wahwa wõitleja, näe, asun'd
Pahareti kallale,
Julgel meelel jagab hoopä
Kukla peale kurjale.

Paharetil kondid kõwad,
Mõek ju mehel katkeski,
Aga julgus tal ei puudu —
Wõitleb wahwalt edasi.

J. Kanarpik.

Kui kallist kodust läksin...

*Kui kallist kodust läksin
Ma wõersil' rändama,
Siis sõber ütles mulle:
„Mind ära unustu!
Kui käid maailma läbi
Ja näed seal mõndagi,
Siis koju tulles räägi
Ka mulle midagi!“*

*Siis jumalaga jätsin,
Ja läksin rändama,
Kõik maad ma läbi tõtsin,
Kus palju nägin ma.
Ja omal' wõersilt sõpru
Ma leidsin paljugi. —
Kuid aga nõnda kallist
Mul polnud iialgi!*

*Siis jälle ükskord koju
Ma tulin wiimati.
Nüüd oma wana sõpra
Lä'en waat'ma ometi!...
Kui tema maja poole
Ma pidin minema,
Siis järsku seisatasin —
Jäin emalt waatama.*

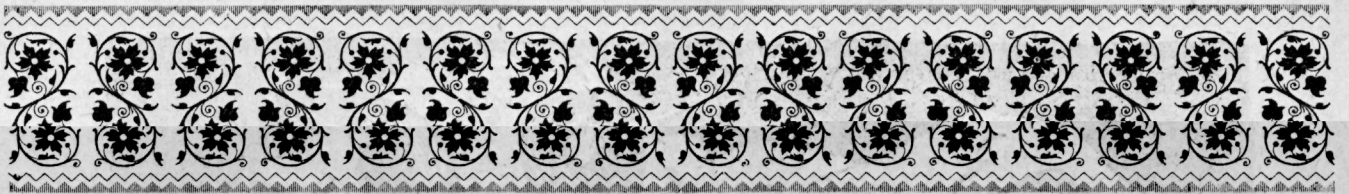
*Kus ikka talu-tare
Oln'd uhkelt seisamas,
Seal — paljas ahjuware
Nüüd oli suitsemas!...
Ma oma wana sõpra
Ei näinud iialgi:
Ta oli surma läinud
Wist juba ammugi!*

T. N. G.

„Minna! Ma armaſtan Teid . . .“
„Roh, ſiis koſige mind ära!“
„Oh, ma armaſtan teid nii wäga, et ma ſarnaſt alatu-
mat tegu iialgi ei tee . . .“

Restoranis.

„Kellner! See kala on ju üsna wana!“
„Kudas nii — ta pole weel nädalatgi ſeiſnub.“

Sütsata saanud.

Kirjutaja Roosipung jättis wana toha maha ja läks linna ligidale uue toha peale wallakirjutajaks. Wana tohta ei wõinud küll kudagi laita, aga uue toha peal oli pall poole kõrgem — täis tuhat rubla. Noh, selle suure palga juures wõis noormees juba k o s j a d e peale mõelda. A b i k a a s a t on ju sarnase suure toha peale ilka tarwis, kui ta ta altikimpusid ei osta korraldada, liuad, lusikad tahawad ju ta korraldada, woodipatjadele pöörid peale tõmmata, seda, teist asja toimetada ja talitada, jah a b i k a a s a t oli siin tõesti tarwis!

Seda puudust paniwad walla rikkamad neid ja nende mammalehed kõige terawamini tähele. Roosipunga kutsuti mitmele poole külaliseks ja kui ta ei läinud eht neist käitubest tüdinema hakkas, siis hakati temale lohtumaja juurde „kostisid“ tooma: kihakinsub ei mahtunud enam anumasse, wõilänitutele ei läinud enam kaaned kinni, wiina- ja õlle-pudelid kükitasiwad telbris, lanad küberutasiwad ja tuled laulsiwad kuuri all — kõik need oliwad uuele ilusale kirjutajale k i n g i t u d.

Kirjutaja mõtles ja mõtles — mis juudas ma nüüd tahan teha? Kõiti ma korraga wõtta ei wõi, ja kui ma ühe kofin, siis jääb kolmas jagu walla rahwast minu wihkajateks; wahest laotan selle läbi weel hea toha. Peale selle oli mul alati nõu, mitte maalt, waid l i n n a s t „tanalest“ koju tuua — mis juudas.

Talutütred on ilka „prostoid,“ kanged ja kohmetanud nagu karukutsikad, kuna linnapreilid inglitega wõib wõrrelbada. Tarwis lord linna waatama minna. Ja Roosipung sõitisgi teisel päewal linna.

Linnas läks tema oma kahe kolimenna poole, rääkis neile asjalugu ja naerdes jalutasiwad kõik kolm siis Tartu Doome mäele, kus alati kirjub „liblikad“ lendawad ja õrnen-sugu ilutsemas läib. Wana kuul'a Väeri kaju ligidale istusiwad kõik kolm pingi peale ja paniwad tähele, kustpoolt „inglited“ ligimale lendawad.

Kad tuliwad ja läksiwad, üksikult ja salga laupa noortemeeste eest mööda, üks ilusam ja kirjum kui teine. Kleidid lahisesiwad, magus riiete lõhn tungis Roosipunga ninasse — i n g l i d ! Talutütred on nende kõrwal närud . . . „Taaralinna tulen kosja,“ kinnitas kirjutaja sõbradele.

Kui nad alles naerdes asja arutasiwad, tuliwad wana Doome müüride poolt kolm iludust otse nende poole.

„Kana meie siin kohmetame,“ hüüdis kolimend Karl, tõusis pingilt püsti, kergitas preilide ees aupatlitult kübarat ja palus neid pisut jalgu puhata. Preis-

lited oliwad küllalt „wiisakad“ ja istusiwad wastasolewa pingi peale. Tuli siis jutt, lõbu ja naer, mida minu fulg ei osta kirja panna. Iga mees walis oma ja mindi siis paaridelaupa l a h u s jalutama.

Kuna koolisõbradel jutt jutuks ja nali naljaks jäi, tuli kirjutaja oma „ingliga“ sõbrade ette ja andis teada, et tema Marie Lillepuuga ennast on ära kihlanud. Tarwis linna pruudi wanemate poole minna luba ja õnnistust paluma ning siis kihlalingid ära osta. Sõbrad naersiwad südamest sarnase „Amerika kihluse“ üle ja soowisiwad noorepaarile südamest õnne.

Kas nad wanemate pool läksiwad, ei tea mina, aga seda ma tean, et kirjutaja oma kallite sele wäga toredad kihlalingid ostis: kulduuri, käewõrud, sõrmused, siidi, sametit j. n. e.

„Jumalaga mu inglite, jumalaga, kuni jälle nägemiseni, — adje!“ lausus õnnelik kosija ja sõitis rõmsal meelel koju poole.

Taaralinnas, mäenõlwatul seisab tore kahelordne tohtrimaja. Uulitsapoolne külk on kõrge, maa madaluse pärast, kuna mäepoolne külk madalamaks jääb.

Tohtri herral on kolm teenijattüdrutud: üks teenib toas, teine köögis ja kolmas karjatab lapsi. Tohtri proua on puhas ja wali naisterahwas. Tema kardab, et tüdrutud mõne wigase wõi haige inimesega kokku puutuda wõiwad, kust haigus toibu ja laste külge wõib hakata. Sellepärast saadab ta iga õhtu „m a m s e l i d“ magamisetuppa, wäknab ukse lukku ja nende juurde ei pease teegi mujalt kui läbi proua eluruumide. Dase siis puhtab „mamselid“ magada, pole hädasõhtu kusagi't poolt karta. Aga küsi enne, kas „mamselid“ oma ihu ja waimu nõnda wiisi wangistada lasewad? Dota seni!

Wana sõwaht Peeter jalutab uulitsal ja näeb ühel õõsel ustumata wiirastust: Tohtrimaja wälimisel küljel hakkawad kolm pillka walget lina lipendama. Ja näe nüüd imet — walges riidis ingel wõi kodukäija libiseb lina mööda maja teise korra pealt mäe peale maha, siis teine, siis kolmas — noh, mis imet seal sünnib?! Kas wargad, waimud, wõi kodukäijad? Ei, see ei ole õige lugu! Tema läheb ja annab sellest wanemale linnawahile teada.

Linnawahit tuleb tohe Peetrile abiks, lähewad uuritwad asjalugu järele ja linnawahil on asjalugu tohe selge. Tema läheb koputab tohtri ukse peale ja kõlkitab kella. Tohter tuleb ja küsib kurjasti: „Kes julgeb minu unerahu rikkuda?“

Linnawahit küsib: „Kes teil siin teise korra peal elawad?“

„Mis siis? Meie teenijat-tüdrutud.“

"Palun seda tuba vaatama minna," seletab linna-
waht tungival toonil.

"Mina tinnitan, et seal tüdrukud magavad, proua
paneb iga õhtu väljastpoolt ulsed lullu, sinna ei saa
hiirgi ilma meie lubata sisse" — seletab tohter pahaselt.

Sinnawahti tungiwa nõudmise peale tehakse toa
üks lahti, tohter näitab näpuga woodide peale: "Näe,
seal nad ongi, olge tase, ärge ehmatage neid une
pealt!"

Sinnawaht asub woodite juurde, tohter tema kan-
nal, tekitab wistatse wooditelt lõrwale, ja näe: igas
woodis on mamseli asemel tubli puu halg. Ehma-
tusel ja naerul ei ole otja ega äärt. Sinnawaht jääb
teifi tuppa walmama. Kui toibu ajal kolm mamselit
endid linasid mööda üles keriwad ja tuppa tulewad,
wõetakse nad wahi alla ja wiitakse majast wälja.
Hommitul selgib politseis, et neid löi paha haigust
põewad ja tihti Doome peale ja mujale armustestega
ümber ajamas on läinud.

Kirjutaja Koosipung näeb iga õõse oma „inglite-
sest“ magusat und, tihti kuulutse teda soniwat: „Ma-
rie, — Marie!“ — Ühel hommitul äratas teda wal-
lawanem: tarwis täna seltsis walla asjade pärast po-
litseisse minna.

Wallawanem jääb politsei ette-tuppa ootama,
kirjutaja, nagu tutaw tunagi, kutsutakse kantseleisse ja
temale antakse seal tool istumiseks.

Wähe aja pärast tuuakse soldatite saatel kolm
naisterahwast politsei tuppa.

"Wargad, teimid, wõi liiderlitud," — pomiseb kirju-
taja ja wistab põlastades filmad nende peale. Tema
waarub, tahab tooli peale kukkuda — Marie, tema
lihlatud pruut, oma Doome kaastastega!

Pärimise peale seletab politsei kirjutaja asjaloo
ära. Koosipung wangub ulsest wälja ja sõnab süda-
mewaluga: "Ma olen kurjaste tüsata saanud, inglid
küll, aga pörgu-inglid! Oh ma wilets inimene!"

Wallawanem, kes linnas tubliste oli „potti pist-
nud“ ja kellel omal la kena walge peaga tütar toduš
kõfilast ootab, kihutab hobusega toju poole ja laulis
kirjutajale lõrwa sisse wana regilaulu:

"Ennem mina mängin mätastega,
Heidan nälja naeristega,
Ennem kui linna lipakuga,
Kes on pooleli peenud,
Ülemäärä mängitatud j. n. e."

A. Reinwald

Abitaafade wahel.

Naaine: "Tead, mees, ära ole minu wastu nõnda
mahe ja libel!"

Mees: "Misparast?"

Naaine: "Jah, waata intimesed wõiwad siis arvata,
et me polegi abielus."

Jsamaa-laulud.

Tallinna laulupidul aastal 1896.

Mu isamaa armas jne.

Priius kallis anne jne.

10 aastat hiljem (a. 1906.)

I.

Mu isamaad enam
Ei armasta ma,
Ehk siin küll sündin'd olen
Ja üles kaswan'd ka!

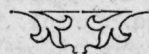
Oh wõiksime lenda
Siit teinepool merd,
Siit maalt, kus tapetakse
Ja walatakse werd!

II.

Priius, kallis anne,
Taewa kingitus.
Kõigile tooks õnne
Sinu walitsus!
Aga ei sind salli
Ahne orjailm;
Nende meel on wali,
Süda sulle külm!

(Muist nendest lauludest jääb tulewate's aegadeks.)

Nutja.

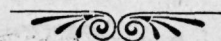
Sulase kawalus.

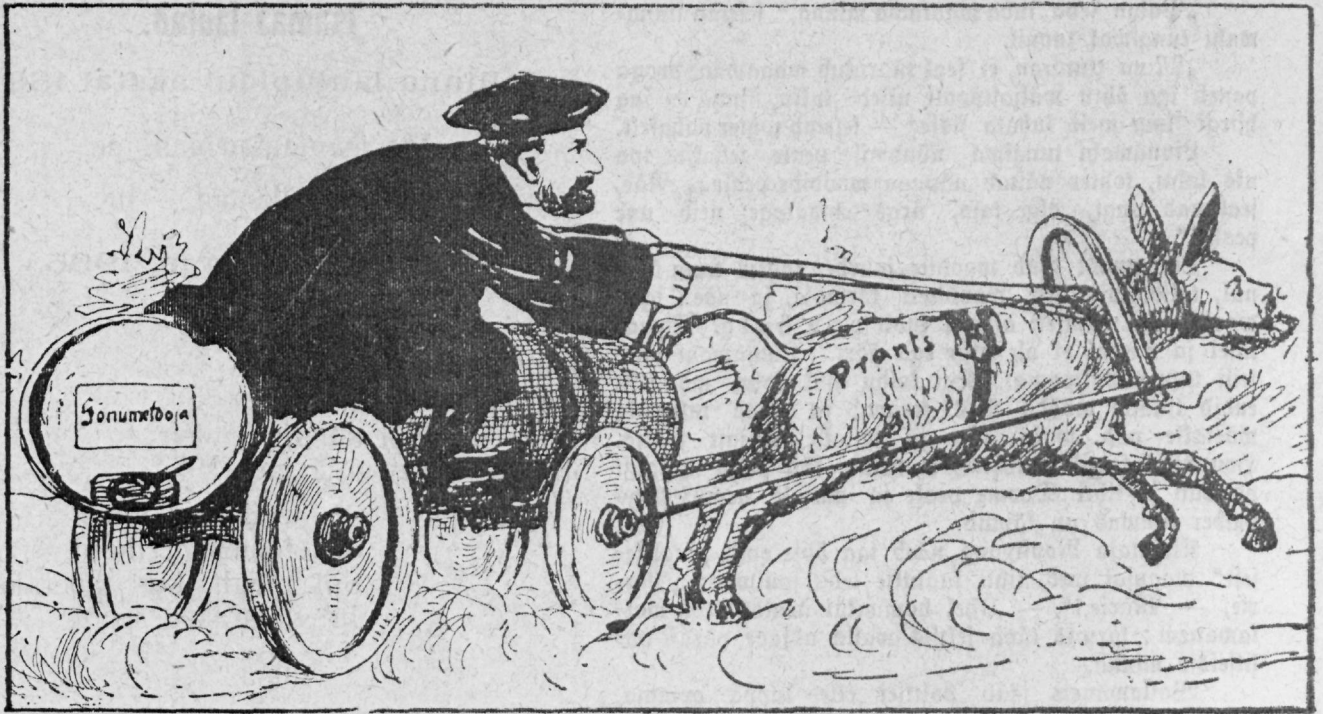
Üks ihnus peremees lastis õhtusõõma ajal itka
pubruwaagna nii laua peale panna, et wõi-aul tema
poole jäi. Teistele ei raatsinud ta wõid anda. Kuid
kawal sulane katkus süisgi omale ka wõid pudru lõrwa-
seks muretseda. Kui peremees jälle lauda istus, wõttis
sulane ta wastu istet, leeras pudruwaagent kerra
läte wahel ringi ja küsis:

"Ei tea, kui palju see pudruwaagen dieti maksab?"
Peremees nägi, et sulane wõi-angu oma poole oli
pööranud, leeras jälle wõi-angu oma poole ja was-
tas:

"See waagen maksab minul 15 kopikat."
Sulane pööras wõi-angu enese poole ja kostis:
"See on ka seda wäärt!"
Selle peale ei olnud peremehel enam midagi
wastata, ja wõi-aul jäigi sulase poole.

Rahwa suust.

„Sõnumetooja“ wiimane teekond puhkepaigale.

Ütles. — „Parem üts kõigi eest, kui kõit ühe eest,“ ütlesivad riigivolitogu liikmed, kui nad Noditschewi eneste hulgast wälja wiskasiwad.

— „Kas koolipoisil tarwis lugeda on?“ ütles Nikolai gümnaasiumi direktor, kui ta koolipoistele linna lugemisetöös käimise ära teelas.

— „Teie olete nagu koera pojad, kes oma walgat sabootsa taga ajawad, aga kätte ei saa,“ ütles mustasajamees pahempoolsetele.

— „Täna kuld, homme muld,“ ütles Stössel, kui ta Port-Arthuri alla andis.

— „Küll on wägewaid asju ilmas,“ ütles maamees, kui ta esimest korda raudteemasinat nägi.

— „Kellel tats tuube on, see andku teine jellele, kellel ei ole,“ ütles waras, kui ta isanda sabatune „üle läi.“

— „Oh, kui kõit Wenemaa juudid minu walitusse all oleksiwad,“ öhtas Kruschewan, „ei mina neist küll ühte ainustgi järele jäta.“

— „Kes läi?“ ütles Kule-Zuhan, kui ta nina wastu laternaposti oli ära löönud.

T. N. G.

Rohutunil küsib süüpingil istuwa 14-me aastase poisilese kääst:

„Mis ametit su isa peab?“

„Surnud on.“

„Aga mis ta enne seda tegi?“

„Ei.“

W. —i.

Kiidetud. — Kiidetud olgu ebuerakond, sest nende „talurahwasaadit“ istub Peterburis „nella“ meeste tiitwa all.

— Kiidetud olgu „nellamehed“ — buuma saaditud, sest nemad alles ostawad dieiti kasufid kaitseba.

— Kiidetud olgu Tallinna 8 koptalised saunad, sest nemad aitawad idbrahwa musta ihu sobisemaks teha.

— Kiidetud olgu kiriklik Muusikalais, sest tema muretses rahwa kõlbluse eest . . . alkoholiga.

— Kiidetud olgu misionär Böhl, sest tema on meie waeleid tütarlapsi orjabels määlnud, ning neid näljajurmast peastnud.

— Kiidetud olgu raamatukirjastajad = ärimehed, kes rahwale kõltsugu pahna waimutoiduks patuwad.

— Kiidetud olgu „waba“, kiriklik waim Tallinna Lastelaswatuselitsis, sest ainult tema hoiab neid noori hingestid hullkamineku eest.

— Kiidetud olgu sopolirjandus, sest temaga wõib head raha teenida.

Wingerpuss.

Muretses teiste eest.

Isa on poisid kelmuse pealt kätte saanud. Kõige pealt mõtab ta wäikele Hansu rohitsemise alla. Hans kõhe paluma: „Isa, isa ära ennast liiga ära wäfta, Jäts ja Mats ootawad weel korda.“

„Isamaa“ toimetaja epistel „Nellale.“

„Oh „nella,“ sinu peale loodan ma, ära lasi mind mitte porisse langebada!

Saagu mu patve valmistatud kui suitsetamiserohi sinu palge ees, ja mu käte ülestõstmise, kui õhtune roo-ohwer.

Mina teen sinu meelepärast, sest ma lardan find ja nende kätendamist ja appihüüdmist ei pane ma mitte tähele.

Peasta mind ära kõlvide käest, kes mind sinu nime pärast taga kiusavad, ja kaitse mind hulatuselt.

Sina oled minu peastija, sest see „punane“ käib kui lõukoer minu ümber ja tahab mind murda.

„Nella,“ oh „nella,“ kaitse mind! Kõik labarad koguvad minu ümber ja mina tahan nendega ühe lehe valmis luuletada, mis rahwast sinu leeri peab püüdma, oh „nella“!

Wingerpuss

Meiepoolt ääre mees.

Taluperemees on linnas kredittasjas toha maksusid diendamasa. Ühel kasaherral on suur lai raamat lahti ees ja sealt seest loeb ta poole healega Saksa keeles numbrid: „Ein und zwanzig, zwei und zwanzig, drei und zwanzig“ jne. Naamehele näitab, nagu oleksivad need taluperemeeste nimed, mis herra loeb, ja taheldes küsib ta herra käest:

„Te' olete wist küll meie ääre mees?“

Herra küsis: „Kudas nii?“

Mees wastu: „Te' tunnete ju me' poolt ääre peremeeste nimed kõik, nagu: Jaani-Hansu Hans, Keinu-Hansu Hans, Hansu-Hansu Hans jne.“

Rahwa suust.

Silmamoondajad.

„Lead, sõber, täna nägin silmamoondajat. Küll oli aga wigurimees. Näituselts — võtab 10 kopikalise raha pihku... loeb: üks, kaks, kolm... ja sõrmus oligi valmis...!“

„Ja minu naine ei jää temast tolligi maha!“

„Ära lori!“

„Kuda lori! Täna võttis minu käest 10 rubla... üks, kaks, kolm... ja tegigi sellest omale uue kübara.“

Tõsised Wene mehed soowivad teine teisele „head nut aastat“

Pärt suure mure sees.

Just uue aasta algusel
Pärt, waene, mure sees —
Ta wõistlemisejulgusel
On takistused ees.

Küll suuri plaana tegi ta
Ja lehte suurendas;
Kõik' teisi surnuks wõistelda
Ta kangest' ihaldas.

Seal järsku rehnung nurja läks:
Rotatsioon ei käi!
Leht küll on suur — ta poognat kaks,
Kuid trükkida ei wõi!

Ju paber, raibe, halbtust teeb,
Mis toodud Kohilast:
Ta trükkides ju näruks läeb;
Ei ole matti tast.

Ning kõige rohkem waewa näin'd
On Pärt motoriga:
Sel wäike kirp on sisse läin'd, —
Ei enam liigu ta.

Sest uue aasta algusel
Pärt suure mure sees:
Ta wõistlemisejulgusel
On takistused ees.

Salmi Jaak.

Mis keegi teeb?

„Mu „i s a m a a“ mu õnn ja rõem,
Kui kallid oled sa!“
laulis Großschmidt, kui „neia“ mees rahapunga
näitas.

„Üks paigata siin ilmas on!“ laulis toimetaja,
kui trahwiraha puudusel „istuma“ läks.

„Au, katus olgu igawest!“ . . . laulis Pärt, kui
ühele piltelehele trahw peale pandi.

„Jatobi soost on täna üks pahn meile tõusnud“ . . .
laulsivad lugejad, kui Kreegipuu 20. „Rahwalehte“
lugesivad.

„Küll wallatumad kistlewad“ . . . laulis ebueratond,
kui Terase pärast waielbi.

Wingerpuss

Gesti teatris

kanti R. Meilhaci ja U. Miland'i 4-waatusine operette „Mam-
sell Ritouche“ eila esimest korda ette. Etenduse muusikalise
osaga jaadi paremini walmis, kui oodata wõis. Meiu
Pumbo osas oli kõige rohkem kassit ja soolo
laulusid mida ta iseäralise mõnuga kõik ette
kandis. Herr Panna osa muusikalist mõju
tõstis palju etendaja hea miimika. Nende mõle-
mate kassilaulud näitasivad, et küll hästi harjutatud ja mõle-
matel näitlejatel palju näiteandi on.

„Päewalehe“ arwustusest.

Kats kuffe.

Rikas ja waene mees elawad üsna ligistiftu, — aed
oli kahe õue wahel. Rikka mehe kuff oli oma, waeje mehe
kuff oma õues. Rikka mehe kuff tundis waeje mehe wastu
nagu põlastust ja oma wihatud ametiwenda teine pool aeda
nähes, ajas ta kaela dieli ning hüüdis uhkesti:

„Rikkal palju wara!“

„Waene elab ka!“ kostab teinepoolt aeda.

Rikka mehe kuff wastu: „Kerjamise wara!“

„Saab läbi ka!“ oli wastus.

Rahwa suust.

Kirjandus.

On ilmunud uued raamatud:

Missionär Böhl. „Karjatüdrukute teetond Schleswigisse
ehk naisorjad“. Südanliigutaw armas ja hale jutustus.
Trakmann. „Minu imetead Tallinna linnaawalitsufuses
1904—08.“ Tolafofialine kirjatöö seadusepunktidest.

Pärt: „Päewalehe“ lugejate arwu kahanemise põhused ehk
Lõhine kirjandus ja 10,000 eff. põhju.“

Großschmidt: „Opetused wanast, heast, tuldsest ajast,
ehk kelle leiba ja sõõd selle laulu laula.“ Opetused orjadele.

Ver. n.

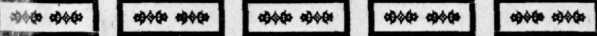

MEIE MATS

nr. 32.

mub 26. jaanuaril, ilusal paberil ja mitme-
wärvilises trükis.

Braegu ilmus trükitist:

Kas teadus wõi usk?

Dr. A. Daiberi kirjatöö, hind 20 kop. Juba raamatu
ealkiri on huvitaw, siis siis muidugi palju h u w i t a w a m.
õudte iga raamatumüüja käest.

Jeefuse aegade woolus.

u aresti alla pandud ja tohtu kätte antud. Sellepärast palun
itte tellida, enne kui sellekohane kuulutus on ilmunud, et
aamat arestist wabastatud.

Uupakkult

„Teaduse“ kirjastus, Tallinnas.

„Waate“ tellimine 1908. a.

esimese ja teise wäljaande peale

* * * kestab edasi. * * *

Teine wäljaanne ilmub 3. jaanua-
rist peale kolme nädalas, — teisi päe-
wal, neljapäewal ja laupäewal
esimese wäljaande kaustas nendefamade li-
isadega. On isekranis maarahwale soowitaw.

„Waate“ — teine wäljaanne
on kõige suurem ja
odavam nädalaleht.

„Waate“ sõbrad soowitage „Waadet“
oma tuttawatele. „Waate“ rahwameelne
siht on kindel! !!! Proowinnubrid hin-
nata !!!

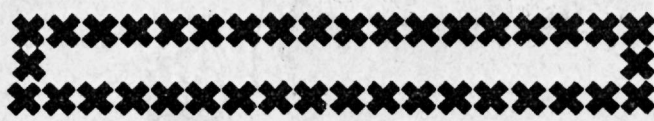
„Waate“ tellimise hind:

Esimesel wäljaandel:			
Aastas	postiga	500 kop.,	postita 400 t.
Poola a.	„	260 „	200 „
Weerand	„	135 „	100 „
Kuus	„	50 „	40 „

Teisel wäljaandel:			
Aastas	postiga	300 kop.,	postita 250 t.
Poola a.	„	160 „	140 „
Weerand	„	85 „	60 „
Kuus	„	30 „	25 „

„Waate“ tellimisi wõtawad wastu
kõik suured raamatukauplused ja äri-
kohad, kooliõpetajad, kirjutajad j. t.

Toimetus ja talitus on
Tallinnas, Kiiitli uu. nr. 11.

„Meie Mats“

ilmub kaks korda kuus ja maksab: aastas, — postiga 2 rbl., postita 1 rbl. 60 kop., pool-
aastas poole wähem.

Tellijatele antakse käesolewa aasta algul hinnata kaasa: 1) „Meie Matsi“ piltidega täht-
saamat, 2) Mitme-wärviline seinakalender, 3) „Meie Matsi“ wõitluselaulud.

Üksik nr. 10 kop.

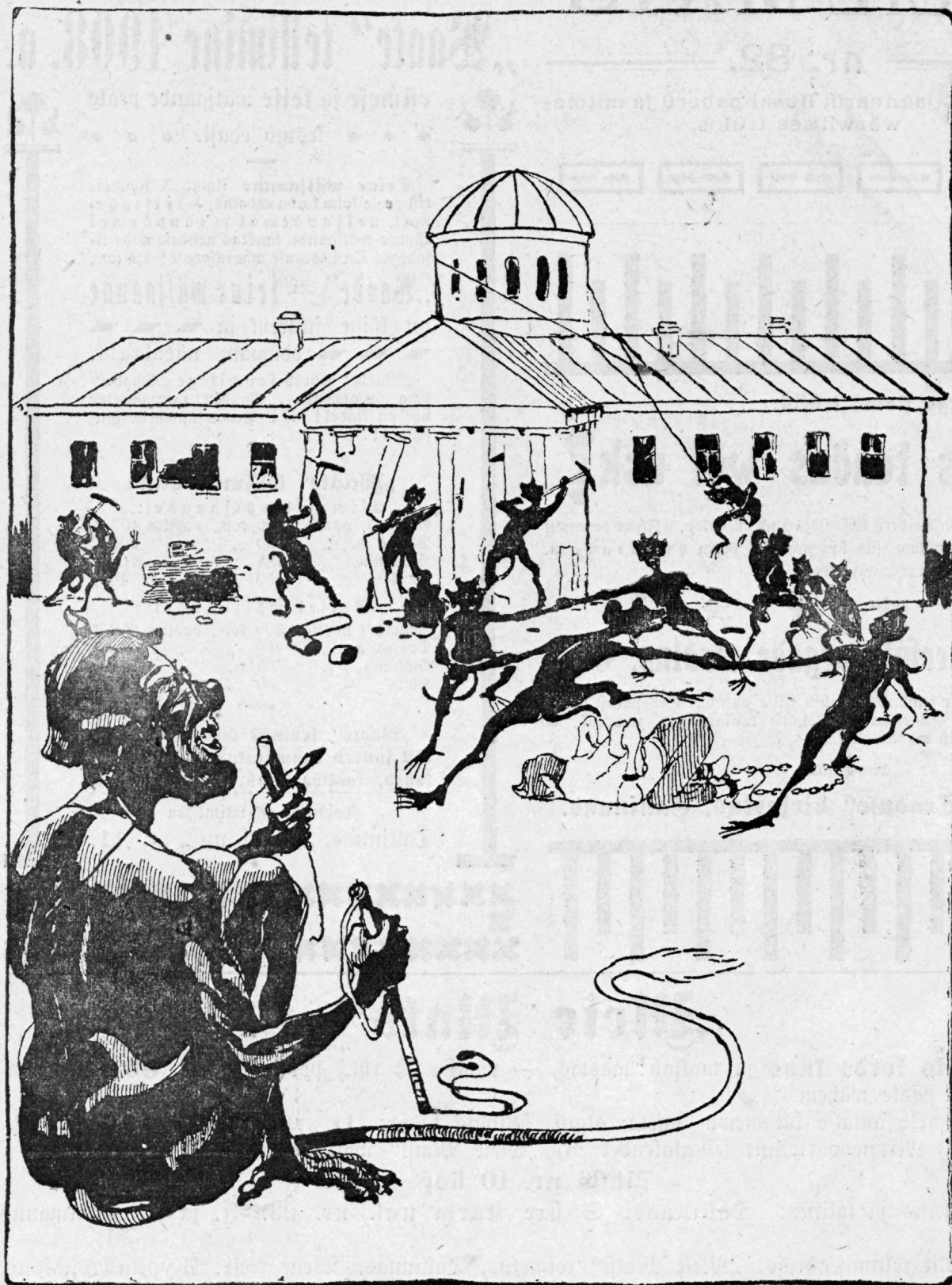
Toimetus ja talitus: Tallinnas, Suure Karja uul. nr. 23., J. ja A. Paalmanni
ühikojas.

Kirjalik tellimiseaadress: „Meie Matsi“ toimetus, Tallinnas. Wene keeli: Журналъ „Мейе
матсъ“, Ревель.

Tellimisi wõtawad wastu kõik aujad raamatukauplused ja ajalehede tellimiste wastuwõtjad.

Selle numbriga on tellijatele-lugejatele „Meie Matsi tähtsamat“ hinnata loasas.

„Meie Mats“ ilmub nr. 28-ast peale hakates raamatukirjastuse „Geaduse“ kulus.

Trükitud J. ja A. Paalmani trükitojas, Tallinnas.

RAHVUSRAAMATUKOGU
AR